

[Arne Bjerregaard]

svare lige før et kommunevalg, og hvad ville ministeren svare lige før et kommunevalg?

Man kendte jo sådan set på forhånd svaret, og selv om jeg almindeligvis ikke plejer at lave manuskript til mine taler – det kan selvfølgelig være noget uheldigt – filosoferede jeg i går aftes over, hvad ministeren nu ville svare, og jeg gættede, at han ville sige som så: under hensyntagen til samfundets økonomiske forhold i øvrigt er det vor agt at finde frem til en rimelig fordeling af boliggifterne for alle uanset boligform. Det svarer jo omtrent til det, ministeren svarede, nemlig at vi agter selvfølgelig at finde frem til det rimelige, det, som alle kan betale under hensyn til de økonomiske forhold, vi nu er undergivet.

Det er jo det samme, som vi har mødt så tit, når man har spurgt i utide: visvas, goddag, mand-økseskaft! Intet, absolut intet oplysende er ministeren fremkommet med, hverken om mål, midler eller hensigt. I en forespørgsel er det selvfølgelig ministeren, man skal spørge, men man kan få lyst til også at vende det om og spørge fremskridtspartiet: hvor meget vil fremskridtspartiet forhøje boliggifterne ved at spare nogle af de milliarder, der årlig ydes direkte og indirekte i boligtilskud? Det må være et relevant spørgsmål, synes jeg, med det perifere kendskab jeg har til de spareforslag, som vil blive fremsat af fremskridtspartiet.

På den anden side er det lige så relevant at spørge regeringspartiet og regeringen: hvor meget vil man forhøje boliggifterne efter de udtalelser, som er kommet fra den ene og den anden, specielt fra en økonomiminister, som vi ved tegner regeringen særdeles godt?

Men jeg erkender, vi ikke får noget svar i dag. Jeg havde heller ikke ventet det, og derfor mener jeg, denne debat er ganske overflødig, og fremskridtspartiet burde have indset, at den er såre overflødig, fordi der ikke vil blive fremlagt noget som helst fra regeringens side før den 7. marts – det ved jo alle – og der ikke vil komme nogen som helst positiv reaktion på spørgsmålet fra den side eller fra anden side før den 7. marts. Desværre er det så; at vælgerne så lader sig bluffe, er kun beklageligt.

Jeg skal ikke her, da andre ikke vil, fremføre vores fundamentale synspunkter med hensyn til fremtidens boligpolitik. Jeg erken-

der blot, vi er deltagere i det nuværende boligforlig, og vi vil ikke afvise eventuelt at være med til et nyt boligforlig. Der må jeg bare fra vor side stille problemet sådan op for regeringen: ønsker man at bevare de direkte og indirekte boligtilskud med heraf følgende højere beskatning og højere rente, som igen forøger omkostningsniveauet, eller ønsker man at mindske disse direkte og indirekte subsidier og dermed dæmpe omkostningsniveauet og få en faldende rente? Vælger man det sidste, som er det nationaløkonomisk rigtige, skal jeg bare sige til regeringen og socialdemokratiet, at vi er villige til at gå ind i drøftelsen af, hvorledes vi skal forme fremtidens boligpolitik.

Hvad angår det af fremskridtspartiet fremsatte dagsordensforslag, kan man senere orientere sig om vores stilling hertil.

Endelig var der CD, som nu klart og tydeligt har undsagt forliget af 1976. Regeringen og socialdemokratiet kan nu ikke være i tvivl om, at der altså ikke er mere at forhandle om. Jeg må sige for min part, at jeg beklager dette. Jeg beklager altid, når man i utide afbryder et muligt samarbejde om fornuftige ting.

Vi skal da fra vor side indrømme, at vi med regeringen – eller et enkelt medlem derfra – har udformet den målsætning, som lå i forliget med hensyn til kapitalvindingsskatten, og jeg finder stadig væk, at målsætningen er helt rigtig, vel at mærke når man fortolker den, som jeg mener den skal fortolkes, også efter ordlyden.

Jeg har fornemmelsen af, at dette, at CD nu på den måde unddrager sig en forpligtelse, kan få alvorlige politiske konsekvenser for samarbejdet i dette ting. Vi andre ønskede at fortsætte, så længe der var sandsynlighed for, at man kunne nå det, som vi alle erkender er nødvendigt for at løse de problemer, som er på disse områder. Når man fra CD undsiger dette, så må jeg sætte spørgsmålstegn ved nytten af at fortsætte forhandlingerne om at nå frem til et brugbart forslag på dette område.

Jeg er bange for, at der med det, der nu sker så klart og så tydeligt, vil være en mulighed for, at dette tings samarbejdsvillige partier må se sig rubriceret i klare blokdan- nelser i dette ting. Det lover ikke så godt for det fremtidige arbejde herinde.